

IORENA LUPU
DONA JUANA

- roman -

Prefață de Cristian Mungiu
Postfață de Alex Ștefănescu

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2014

© 2012, 2014 Lorena Lupu

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: TheSpartan.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUPU, LORENA

Dona Juana / Lorena Lupu ; pref.: Cristian Mungiu ;
postf.: Alex Ștefănescu. - Ed. a 2-a. - București : Herg Benet,
2014

ISBN 978-606-8530-49-9

I. Mungiu, Cristian (pref.)

II. Ștefănescu, Alex (postf.)

821.135.1-31

Tipărit în România

Lorena Lupu

DONA JUANA

(Fals tratat de mitologie contemporană)

ediția a 2-a

— roman —

Prefață de Cristian Mungiu

Postfață de Alex Ștefănescu

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

DEAR LORENA,

Cum ziceam, ultimul lucru pe care mă așteptam să mi-l ceară cineva vreodată în viață e să scriu prefața unui roman erotic. Mi s-au cerut destule lucruri bizare în viață: să regizez operă, să tai gâtul unei găini pe stradă, să candidiez pentru parlament, să fiu absolut sincer și tot felul de alte chestii. Dar să-mi propui mie, care nu înjur, nu pierd nopți, n-am văzut jointuri nici la televizor și mă străduiesc să fac *the right thing always*, să scriu despre fantezii erotice înseamnă să fiu un pic inconștientă. Și tu ești.

De fapt, ce mi se pare mie acum, *looking back*, e că cine va citi cartea ta fără să te cunoască și pe tine pierde jumătate din erotism – și din farmec, dacă-mi dai voie. Pentru că personajul cel mai interesant în toată afacerea asta ești tu. Iar cel mai *kinky thrill* indus de citirea cărții tale e să te întrebi care dintre toate lucrurile înșirate acolo sunt doar inventate de tine și pe care le povestești după ce ai avut curiozitatea să le și încerci.

Ai intrat într-o dimineață la mine în birou, cu vocea ta de film noir, în pantalonii tăi negri cu talie joasă, iar jumătate de oră mai târziu știam că ești actriță, că ai lucrat la Playboy, că ai un blog cu multă pulă, că ești din Sf. Gheorghe, că ești fată rea și te enervează mas-

culii care așteaptă să-i mângâi ca o mamă pe cap și că atunci când te vezi *face to face* cu oamenii îi zgândări până ies din conformismul lor protector. După care ne-am făcut o poză. Din specia: ne prefăceam că lucrăm. Destul de stingheră fotografia, dacă mă întrebi, măcar și pentru alea cinci secunde înțepenite când stai și taci așteptând blitzul. După care mi-ai arătat pe Youtube reclama franceză cu tine dantelăreasă cu bonețică brodată, în aburi și în contre-jour. *Quite sexy, though*. Și asta a fost tot: ne-am zis „pa” și ne-am despărțit, convingși că ne vom mai vedea într-o altă viață, pentru un alt interviu.

Iar apoi, când ne-am revăzut, zile mai târziu, în subsolul afumat de la Cărturești, mi-ai zis deja că vrei să-ți scriu prefața la romanul erotic. Că l-ai scris după ce ai pierdut un pariu. Ambiționată. Și ca să demonstrezi că poți.

L-am citit în avion, peste Atlantic, înconjurat de inși dormind legați cu centurile de siguranță. Mi-au venit o grămadă de chestii în cap citindu-l: singura mea vizită la un bar de striptease, în Wilmington, South Carolina, cu fete trupeșe și despuiate, de sub brațele cărora se prelingeau lacrimi de rouă sărată de la căldura umedă de vară; titlurile din ziua dinaintea plecării mele peste ocean, cu Sylvie Kristel moartă de cancer – suprapuse peste imaginea mea din copilărie cu *Emmanuelle*, cu coperti moi și roz pe care, Sylvie, în culmea gloriei ei sexuale, trona ca o cariatidă veșnic tânără; foiletonul erotico-gay a cărui ducere mai departe o moștenisem la începutul anilor '90, în perioada romantică a revistelor literare, când puteai să descrii și aventuri din jungla

polară, că toată lumea le lua de bune și le citea cu nesăț; iubita mea îmbrăcată pe jumătate în uniformă militară socialistă, spălându-se cu irigatorul ei de sticlă în baia înghețată din subsolul în care îi încălzeam apa cu fierbătorul ca să se spele după ce ne iubeam. Și altele, pe care nu ți le pot povesti.

Știi, până la urmă cred că cel mai viu lucru la un roman erotic – mai mult decât erecțiile generate și fiorul literar stârnit – sunt tocmai imaginile astea intime din memoria personală pe care rândurile așternute de tine pe hârtie le mai învie o dată, făcându-te să-ți amintești că n-ai murit încă.

Cristian Mungiu

Inspirat de piesa
«Don Juan – El burlador de Sevilla y convidado de piedra»
de Tirso de Molina

INTRO

Sunt femeia tuturor bărbaților și bărbatul tuturor femeilor. Ați auzit asta și de la Iulius Cezar, dar el a murit de mult; eu sunt încă în viață.

Vânez plăcerea pe toate căile posibile. Uneori o pândesc îndelung, de prin tufișuri, până când îmi devine accesibilă. Alteori sar pe neașteptate asupra ei și o înghit pe nemestecate, ca un șarpe boa. Alteori simulez lipsa totală de interes, încercând să determin prada să se ofere singură pe tavă – și, spre surprinderea mea, este una dintre cele mai eficiente modalități de vânătoare. Mai sunt și momente în care o consum civilizat, cu tacâmuri și șervețele, ca la un restaurant de cinci stele. Și uneori o cumpăr la colț, ca pe un ștrudel.

Când mă vezi pentru prima oară, alergând după un autobuz sau un taxi, cumpărând câteva pliculețe de ness de la chioșcul de vizavi sau plimbându-mă cu mintea aiurea pe mijlocul străzii, nu îți dai seama că ai de a face cu o pasăre de pradă. N-am nimic dintr-o femeie fatală, dimpotrivă. Par naivă și ușor derutată. Nu te lăsa păcălit(ă) – sau dacă o faci, e pe riscul tău.

Cele mai bune măști nu sunt cele venețiene, cu nasuri corioate și expresii ridicole. Cele mai bune măști sunt acelea care trec dincolo de epidermă, și devin una cu tine.

Sunt o seducătoare fără scrupule? Da. Sunt incapabilă de afecțiune și de sentimente autentice? Nimic mai greșit. Dacă te-am iubit o dată, voi arde pentru tine până la moarte – dacă nu cumva faci tu vreo mizerie năucitoare și infectă, care mă scârbească definitiv de tine. Te voi vizita, voi bea cafele cu tine, îți voi face ceai dacă te va dura stomacul, îți voi pansa rănilor, suflând delicat, să nu doară și, uneori, ne vom fute pe neașteptate.

Dar niciodată, niciodată nu îți voi aparține pe deplin. Eu nu îmi aparțin decât mie însămi. Mă ofer din toată inima, dar mă iau înapoi fără milă, când simt că încerci să forțezi nota. Să iei mai mult decât vreau eu să îți dau. Și uneori mă iau înapoi când începi să mă plictisești crunt.

Nu mă iubi – e ca și cum te-ai îmbăta cu apă rece. Fă sex cu mine, provoacă-mă, stârnește-mă, trimite-mi trandafiri sau șampanie, dacă ții neapărat. Țsta e limbajul pe care îl vorbesc. Pe care îl pot înțelege. În clipa în care îmi scoți ochii cu sentimente rănite și orgoliu inflammat, începi să vorbești chinezește. Ba nu, mint. Prefer să îmi vorbești chinezește – e mai digerabil și mai puțin vulgar.

Mă găsiți în Club Bizarre, marți și vineri, de la 22.00 la 24.00, pe durata numărului meu de travesti.

Pe afișe apar cu un nume strident și jignitor la adresa bunului simț, așa cum e întreaga lume a entertainmen-
tului: Don Mucho Macho. Uneori râd și eu de umorul involuntar al situației: o colivie de minciuni, o cutiuță
căptușită cu catifea vișinie și franjuri aurii, kitschoasă
până la imposibil, a ajuns să fie oaza mea de stabilitate.

Dar gata cu trâncăneala inutilă. Îmi pare rău că te
părăsesc acum pe fugă, știi că a fost pasiune la prima
vedere, știi că nu ți-ai terminat *jointul* de după, ai mai
vrea să povestim puțin. N-avem timp, trebuie să mă
pregătesc de spectacol.

1. "JUST A GIGOLO"

Asta e imaginea cu care îmi place să mă joc. Când sunt pe scenă, bineînțeles; dar scena nu e nimic mai mult decât un punct de pornire. „I'm just a gigolo, and everywhere I go, people know the part I'm playing“, murmură delicat iPod-ul, în cabina mea de la Club Bizarre. E conectat la niște boxe de calculator pe care mi le-a dăruit Mira roșcata cu trăsături de păpușă manga, PR Manager-ul clubului, în semn de admirație.

„Să nu ți-o iei în cap“, a adăugat ea, fulgerându-mă cu ochii din care te așteptai, din secundă în secundă, să țâșnească niște raze ultraviolete cu conținut nuclear suficient de mare încât să-ți nimicească dintr-un șut toți urmașii, „nu vreau să ți-o trag!“

Nimic mai corect; nu merită să te complici sentimental și nici măcar sexual cu oamenii cu care lucrezi. Nu, nu din principiu. Doar nu v-ați imaginat vreo clipă că am așa ceva. Pur și simplu, dacă o faci, devin posesivi și sufocați, și mai devreme sau mai târziu ajungem să ne urâm. De obicei, mai devreme.

„I'm just a gigolo. Life goes on without me.“ Și voi, ca și mine, ați reținut două interpretări radical

opuse ale acestui cântec. Una e cea șagalnică, plină de umor și strălucire, a lui Louis Prima. Cealaltă e aceea incredibil de tristă și lentă a Marlenei Dietrich. Cele două fețe ale monedei. Un gigolo adevărat și le asumă pe amândouă.

Eu le ascult alternativ, în timp ce îmi fac stretching-ul și îmi încălzesc articulațiile. Îmi plac momentele astea de dinainte de a intra în scenă, tensiunea care îmi încordează mușchii abdomenului, anticiparea înviorătoare. Mă simt mai înaltă, mai energică, mai elastică. Transformarea mea treptată în bărbat începe cu mult înainte de a-mi pune costumul. De fapt, ca orice transformare adevărată, pornește de undeva din interior – mă învăluie treptat, întâi e imposibil de identificat, apoi mi se răsfrânge lent în mișcări și în voce. Și iată, sunt un bărbat. Un bărbat cu care mă joc mai mult decât cu oricare altul, pentru că, trebuie să recunosc, eu sunt partenerul meu preferat de joacă. Un bărbat enigmatic inclusiv pentru mine, pe care-l cuprind fără să-l stăpânesc. Pot cel mult să-l ascund sau îl scot la iveală. Contractul meu cu acest club este un simplu pretext.

„It was in a Paris café that I first found him.“ Nu, nu l-am găsit pentru prima oară într-o cafenea pariziană, ci într-o cârciumă de periferie. Atunci când am descoperit că timbrul meu grav și un costum bărbătesc mă ajută să cânt credibil romanțe de altădată. Mai mult de atât, iluzia vintage îți aducea aberant de mulți bani și ridicol de mulți admiratori. Toți fanii pe care nu-i putusem cuceri cu prestațiile mele alto de la Operă, toată gloria care mă ocolise cât timp abordasem drumul

INSTRUCȚIUNI DE FOLOSIRE A ROMANULUI

DONA JUANA

Lorena Lupu este integral artistă. Este, pentru a folosi o veche și pitorească expresie românească, artistă din creștet până-n tălpi. Citind acest enunț, trebuie să ne mulțumim cu o reprezentare abstractă a lui și nu să scanăm cu insolență, în imaginație, întreaga ființă a scriitoarei, de sus și până jos. Ea ar simți, ne-ar acuza cu vehemență de viol și, copleșiți de diatriba ei fulminantă, am renunța să ne mai apărăm, ne-am pune noi înșine cătușele și ne-am duce la închisoare.

Este integral și neconținut artistă, trăind intens și trepidant, regândind ideile care i se propun, respingând prejudecățile cu un fel de repulsie, așa cum își scutură cineva un păianjen de pe umăr. Are o sensibilitate ieșită din comun, aproape maladivă, aude ca pe un zgomot asurzitor până și strivirea sub pantof a unei frunze uscate.

Furia față de tot ceea ce falsifică gândirea se întoarce uneori împotriva ei înseși, orbind-o și determinând-o să creadă fie și într-o fantasmagorie, numai ca să nu preia ceea ce alții repetă mecanic. Ceea ce alții

repetă mecanic se poate întâmpla să fie chiar adevărul, ban de aur poleit cu aramă și nu invers. În general, însă, Lorena Lupu are dreptate, o dreptate dramatică și sfidătoare.

Am stat de vorbă cu ea, față în față, la o masă pe care se aflau cafea și apă minerală, timp de câteva ore. Îmbrăcată într-o rochie vaporosă, de „pânză topită“, iradia feminitate discret și periculos, așa cum emite uraniul radiații. Cu o voce gravă, senzual-masculină, care o făcea în mod surprinzător și mai femeie (amin-tindu-mi de Simone Signoret), îmi dădea replici scurte și paradoxale la tot ce spuneam. Obișnuită să dueleze simultan cu mai mulți adversari, era o joacă pentru ea să-mi desființeze sau să-mi corecteze prompt *doar mie* orice opinie. Și rămânea oarecum dezarmată când eram de acord cu ea. Treptat, am ajuns la o comunicare calmă și firească (mi-am spus atunci în sinea mea, cu emfază: „gata, am îmblânzit scorpia“, ca în piesa lui Shakespeare, dar m-am speriat că îmi aude gândurile și am renunțat la ideea asta riscantă).

Adevărul este că nu mi-ar plăcea să mă lovească furioasă cu biciul ei de cuvinte. L-am invidiat pe un adversar al ei pe care l-a pedepsit în public, afirmând că „ar trebui bătut cu o pulă de negru peste ochi“. Nu că mi-aș dori, Doamne ferește!, să fiu tratat astfel, dar aș fi flatat să inspir asemenea fraze, de o expresivitate violentă. Lorena Lupu are, ca și Cristian Tudor Popescu, un fel de electricitate în scris, care nu luminează, ci curentează.

Ea este nu numai o publicistă faimoasă pe facebook, ci și o actriță stranie și febrilă, cu gura arsă de

ardoarea a ceea ce rostește (așa cum era pe vremuri Valeria Seciu), o poetă rebelă și o romancieră care face strip-tease într-un mod radical (un fel de jupuire la scenă deschisă).

Am în față două cărți pe care le consideră *ale ei* (pe altele le repudiază): volumul de versuri *Hyde Park* (cu fotografii de Dinu Lazăr și o prefață de Sebastian Corn), Satu Mare, Millenium Press, 2009 și romanul *Dona Juana*, fals tratat de mitologie contemporană, Ed. Herg Benet, 2012.

Am citit întâi versurile ca să înțeleg mai bine romanul. În viziunea poetei, lumea este un Hyde Park, în care fiecare om își spune discursul fără să se facă auzit, dar contribuind la crearea unui vacarm. Lorena Lupu scrie poezie cu un fel de deznădejde. Eminescu se întreba „oare glorie să fie a vorbi într-un pustiu?“, dar întrebarea se poate reformula, în concordanță cu situația de azi: „oare glorie să fie a vorbi într-o mulțime de vorbitori?“.

Registrul liric al poetei este foarte întins, de la patetism la sarcasm, de la parodiarea batjocoritoare la tonul rechizitorial, dar predominantă pare a fi *furia*. Noi n-am avut o mișcare a „tinerilor furioși“, ca englezii, la mijlocul secolului douăzeci, dar iată că avem una acum, reprezentată în mod curios de o mică armată de femei, insubordonate tradiției, revendicative, de o impudoare ostentativă și pasionate de folosirea în public a cuvintelor licențioase. Primele nume care îmi vin în minte sunt Claudia Golea, Cristina Nemerovschi, Alina Nedelea, Ana Barton, Petronela Rotar și, cu mai multă nebunie artistică decât toate, Lorena Lupu.

Poemele din carte alternează cu fotografiile ale autorei făcute de admirabilul artist fotograf Dinu Lazăr. Aceste fotografii merită privite cu atenție. În primul rândul pentru că pun în valoare *arta de a poza* a Lorenei Lupu, care este actriță nu numai când se mișcă pe scenă, ci și când *stă* (pe o stradă pavată cu piatră cubică, pe pragul unei case sau rezemată de un zid mâzgălit cu graffiti). Și, în al doilea rând (Dinu Lazăr este bărbat și a trebuit să dăm întâietate femeii!), pentru că sunt creații artistice ele înseși, demne să figureze într-o expoziție. Văzută de Dinu Lazăr, Lorena Lupu apare ca o ființă de fum negru, misterios-infernală, îndepărtată de noi, uneori exuberantă, alteori visătoare, alteori blazată.

Versurile nu mi le pot imagina decât rostite pe o scenă, sub fasciculele de lumină încrucișate a două reflectoare. Sunt discursive, narative, enumerative, repetitive, cuprind toate elementele necesare unui recital actoricesc. Acest mod de a scrie, care nu numai că nu evită retorica, dar o cultivă, are tradiție în poezia noastră modernă și postmodernă, fiind reprezentat de toți maeștrii lucidității, de la Geo Dumitrescu la Mircea Cărtărescu. Lorena Lupu li se asociază firească, având curajul nu numai de a se individualiza energic, ci și de a intra cu dezinvoltură în compania unor scriitori importanți. La strălucitorul bal al literaturii ea nu este nici fata care aduce tava cu pahare, nici prințesa întâmpinată cu reverențe; este actrița, neintimidată de nimic, capabilă să fie și fata cu tava, și prințesa și oricine altcineva.

Ea poate, dacă vrea, să se facă iubită:

„În jurul fetei-pisică se adunase o haită de câini./
La început câte unul./ Un lătrat întâmplător./ Poate puțin mai agresiv decât ar fi trebuit./ Dar în ziua de azi lumea e atât de nervoasă.../ Nu i s-a părut nimic neobișnuit./ Abia când lătrăturile s-au transformat într-un cor/ Și nu vedea decât ochi înfomețați fixați asupra ei/ Din toate tufișurile,/ Și-a dat seama că e prinsă la mijloc./ Că nu are unde fugi./ Că orice gest pripit poate fi fatal./ Că nu poate decât să simuleze indiferența./ Știa că indiferența ei e fascinantă, statuară./ Pentru un timp./ Desigur, unii câini erau imuni la fascinație./ Mârâiau,/ Își arătau colții./ Pe aceștia încerca să îi păcălească privindu-i amical./ Dar nu ai cum să fii amical și statuar în același timp,/ Oricât ai încerca.“
(*A treia rătăcire*).

Și tot ea poate să se facă detestată (bineînțeles, deghizată în bărbat! s-ar putea scrie un studiu despre soarta bieților bărbați din poezia și proza Lorenei Lupu...):

„Nu vă uitați la mine că am treizeci și cinci de ani/
Și o sută de kilograme,/ Dintre care cincizeci sunt numai mușchi și zgârciuri./ Eu de fapt sunt un bebeluș./ Un puiuț mic și nevinovat./ Nu mă pricep la nimic/ Și nici nu vreau să mă pricep./ Vreau doar să fiu răsfățat./ Vreau să fiu hrănit, spălat,/ Întreținut./ Pentru că eu sunt un bebeluș./.../ Da, un bebeluș de treizeci și cinci de ani și o sută de kilograme./ Cine mă ia acasă?“

Este greu și ușor în același timp să citești romanul *Dona Juana*. Greu pentru că trebuie să depășești o anumită inerție a gustului ca să nu tresari când întâlnești cuvinte interzise minorilor (și criticilor literari minori). Și ușor, pentru că romanul este captivant. Autoarea

este cea care conduce dansul cu cititorul, astfel încât, pe parcursul lecturii, simți voluptatea (feminină!) a su-punerii în fața unei voințe mai puternice decât a ta.

Miza artistică este mare, rescrierea mitului lui don Juan cu o femeie în rolul seducătorului. Dar autoarea nu se limitează la această răsturnare, oricum spectaculoasă, ci traduce totul în limbajul moral al epocii lipsite de glorie pe care o trăim.

Lorena Lupu face cunoscut, încă din primul pa-ragraf, tonul întregii istorisiri și stabilește implicit un regim de lectură,

„Sunt femeia tuturor bărbaților și bărbatul tuturor femeilor. Ați auzit asta și de la Iulius Cezar, dar el a murit de mult; eu sunt încă în viață.“

Este, deci, un roman scris la persoana I, cu aplomb, de cineva care practică o sinceritate sfidătoare (și nu una înduioșătoare) adresându-se direct contemporani-lor săi (și nu unei posterități nebuloase). Cititorul n-are niciun drept (decât acela de a abandona cartea). El tre-buie să suporte stoic biciuirea cu adevăruri în general trecute sub tăcere și să accepte fără proteste (dacă este bărbat) emanciparea agresivă a femeii. Pe parcurs, mai trebuie să se obișnuiască și cu un limbaj licențios, de o violență (dar și de un umor) fără termen de comparație.

Personajul-narator face de la început mărturisiri complete, cu satisfacția secretă, dar descifrabilă, de a contraria:

„Vânez plăcerea pe toate căile posibile. Uneori o pândesc îndelung, de prin tufișuri, până când îmi de-vine accesibilă. Alteori sar pe neașteptate asupra ei și o înghit pe nemestecate, ca un șarpe boa. Alteori simulez

lipsa totală de interes, încercând să determin prada să se ofere singură pe tavă – și, spre surprinderea mea, este una dintre cele mai eficiente modalități de vânatoare. Mai sunt și momente în care o consum civilizată, cu tacâmuri și șervețele, ca la un restaurant de cinci stele. Și uneori o cumpăr la colț, ca pe un ștrudel.“

Apoi Dona Juana se lansează în relatarea faptelor vieții ei de fiecare zi – o viață libertină și aventuroasă. Bărbații cu care se culcă sunt portretizați expeditiv, de obicei sarcastic. Personajul-narator nu ascunde nimic, dar nici nu exhibă. Multe dintre relatări sunt șocante și memorabile:

„— De ce nu mi-au dat voie aștia de la pază să vin până la tine?

Cea mai penibilă întrebare pe care ți-o poate pune cineva în faza aceea a unui futai în care ai nevoie doar de penetrare rapidă și apăsată pentru a ajunge la orgasm.

— Ești aici, corect? mormăi eu, încercând să mă cramponez de senzație.

— Eu aș fi vrut să fiu atunci! bombăne pulifriciul acneic.

Chiar așa, *e* acneic. Data trecută, când îi făgăduisem tot ce voise să audă, obișnuită cu convenția promisiunilor care îi ajută și pe pudibonzi să treacă mai ușor peste ideea de aventură de o noapte, unul dintre lucrurile care mă atrăseseră fusese pielea lui perfectă, măslinie. Acum îi remarc un coș în colțul gurii, imens, alb, cu tente verzui. Simt că vaginul mi se usucă și mi se contractă. Mă ridic în picioare.

— Ce faci?

— Mi-a trecut cheful de sex.“

Nu este vorba, după cum se vede, de o proslăvire stereotipă a acuplării, ci, mai curând, de o comedie a vieții sexuale.

„Dona Juana“ (să-i spunem astfel) cântă și dansează într-un club de noapte – „Club Bizarre“ – travestită în bărbat. În timp ce își prezintă numărul, este secondată de un grup de dansatoare (de fapt, bărbați travestiți în femei). Aceste schimbări de identitate accentuează impresia de carnaval pe care o dă romanul (un titlu posibil al lui ar fi fost *D’ale carnavalului*). În plus, ele generează un comic exploziv. Iat-o pe cântăreața de la „Club Bizarre“ în timp ce se pregătește pentru spectacol, deghizându-se în bărbat ajutată de femeia de serviciu, Deea:

„Doamna Deea, nu mi-ați văzut pula pe undeva/

— Iar ți-ai pierdut pula? izbucnește Syssy [una dintre „dansatoare“] în râs.

— Ia stai, tresare doamna Deea și iese în fugă pe hol.

Probabil că în această clipă Van Gogh, bichonul Mirei [PR-ul clubului], se joacă de zor cu ea. Poate a și ros-o, a spart-o și trebuie să îmi confecționez rapid alta.“

Deși trăiește la întâmplare, sarcastic-epicureic, Dona Juana duce de fapt, cu o consecvență de strategie, o luptă istovitoare împotriva iminentei desființări a clubului din cauza meschinăriei proprietarului lui, Alfonsinho. Ea nu este o ușuratică, este un caracter, contradicție de mare efect în plan literar. Îi reprezintă în egală măsură pe don Juan și pe don Quijote.

Ar fi multe de spus despre alte personaje, de

exemplu despre cele pe care le iubește Dona Juana, talentatul dansator Anton, marginalizat pentru că e țigan, și taciturnul, dar tandrul taximetrist Virgil. Despre unele episoade antologice, pline de umor, cum ar fi epopeea eroi-comică a completării unui cv. Despre cântecele care au fost cândva la modă în discoteci, de care e plin romanul (îți vine să bați tactul din picior citindu-l). Despre folosirea cu mare vervă a expresiilor americânești, într-un insolit amestec cu argoul românesc de azi.

Dar mai important poate decât orice ar fi să evidențiem *autoritatea stilistică* prin care se remarcă prozatoarea, folosind limba română precis și elegant. Cu o grație și o eficiență de toreador niciodată ezitant, Lorena Lupu mânuiește capa cuvintelor pentru a atrage și păcăli publicul cum vrea ea. Este un joc periculos. Urmărind-o simți admirație, dar și o strângere de inimă la gândul că ar putea greși fie și o singură dată.

Alex. Ștefănescu

Mulțumiri

Deși literatura e o artă enimamente solitară, recunosc că nu mă simt niciodată atât de vulnerabilă și de dependentă de afecțiune ca în momentele în care lucrez la un roman. De aceea mă simt nespus de îndatorată tuturor celor care îmi sunt alături, pe perioade mai lungi și mai scurte, îmbărbătându-mă și hrănindu-mi egoismul artistic.

Mulțumesc, Cristian Mungiu. Știu că, până acum, sunt singurul om de pe planetă care are o prefață scrisă de tine. E o unicitate care mă încântă nespus și una dintre puținele la care țin.

Mulțumesc, Alex Ștefănescu. Atențele dvs. observații au făcut ca ediția a II-a a *Donei Juana* să fie ceva mai apropiată de ideal decât prima versiune. Vă mulțumesc pentru sinceritate, bunăvoință și umor.

Mulțumesc, Ștefan Iancu, că mi-ai stat alături în timp ce am scris cartea, pas cu pas. Fără prietenia ta necondiționată, acest volum ar fi rămas un proiect imaginar, ca atâtea alte cărți din mintea mea.

Și, *last but not least*, mulțumesc, Alex și Cristina, pentru că ați preluat cartea proaspăt născută și n-au precupețit nici un efort în a o promova așa cum ar trebui orice editură să promoveze un scriitor în care, *supposingly*, investește.

Vă mulțumesc,
Lorena Lupu.

CUPRINS

Prefață de Cristian Mungiu	5
Intro	11
1. „Just a Gigolo“	14
2. „No Particular Place to Go“	33
3. „Uptown Girl“	36
4. „I’m Not In Love“	40
5. „Ordinary Day“	45
6. „It’s Not Unusual“	50
7. „Cry Me a River“	56
8. „Mean Woman Blues“	61
9. „She Works Hard For The Money“	68
10. „Love Letters in the Sand“	87
11. „Video Killed The Radio Star“	94
12. „Blue Suede Shoes“	111
13. „The Lion Sleeps Tonight“	123
14. „Whisky in a Jar“	143
15. „Wild Thing“	148
16. „Sentimental Journey“	160
17. „I’ve Got Plenty o’ Nothing“	166
18. „Twist and Shout“	170

19. „Raspberry Beret“	175
20. „(Ain't That) Good News“	179
21. „Chantilly Lace“	187
22. „Ramblin' Rose“	191
23. „Dream On“	199
24. „Big Boy Blue“	208
25. „All By Myself“	226
26. „Where the Streets Have No Name“	237
27. „Some Kind of Wonderful“	249

Alex Ștefănescu: Instrucțiuni de folosire a romanului <i>Dona Juana</i>	253
--	-----

În colecția *Radical din 7* au mai apărut:

- Sânge satanic* — Cristina Nemerovski
Jurnalul Răului — Lucian Mareș
Recolta Roșie — Răzvan T. Coloja
Ich bin ein Berliner — Gabriel Andronache
Abisex — Sorin Delaskela
Pervertirea — Cristina Nemerovski
Ani cu alcool și sex — Cristina Nemerovski
Gestul animalului mort — Dorin Mureșan
Flux — Mihai Curtean
Two Rabbit — Beatrice Ognenovici
Marele Băiat de Cartier — Kiki Vasilescu
Cimitirul — Teleșpan
Caietul Roxanei și alte Jurnale — Ștefan Bolea
alter. ego — Ana Mănescu
Rezervația unicornilor — Cristina Nemerovski
Sânge de pasăre pe haine — Liviu G. Stan
Lustruirea armelor — Mihail Gălățanu
Fără rușine — Cristian Robu-Corcan
Cum a ars-o Anghelescu o lună ca scriitor de succes —
Cristina Nemerovski
Cănăușul de păcate — Alain Gavriluțiu
slowroom — Maria Folea
Sunt un curv — Leonard Ancuța
X(y) — Alex Pițigoi
Zilele amanșilor — Corina Ozon
Vandalii — Alexandru Ioan Despina

www.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: octombrie 2014. Apărut: 2014.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghilea 22,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS

Știi, până la urmă cred că cel mai viu lucru la un roman erotic – mai mult decât erecțiile generate și fiorul literar stârnit – sunt tocmai imaginile astea intime din memoria personală pe care rândurile așternute de tine pe hârtie le mai învie o dată, făcându-te să-ți amintești că n-ai murit încă.

Cristian Mungiu

Romanul *Dona Juana* este la fel ca autoarea lui, Lorena Lupu: tempestuos, seducător, sincer, fragil, neînfricat, nemilos, imposibil de uitat. Dacă lectura *Donei Juana* nu te prinde, verdictul nu poate fi decât unul singur: nu-ți place literatura.

Cristina Nemerovschi

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-8530-49-9

9 786068 530499 >